

Η πρόταση πραγματεύεται την οντολογία του υγρού στοιχείου. Τι θα μπορούσε να αντιπροσωπεύει μια τέτοια οντολογία; Πώς θα εκδηλωνόταν μέσα από την εικόνα;

Σε ένα επίπεδο, η οντολογία του υγρού στοιχείου θέτει το γίνεσθαι υπεράνω του είναι: συνεχής μετατόπιση των ορίων· η ρευστότητα και η αέναη ταλάντευση και αναδόμηση του εαυτού, της κοινωνίας, της ιστορίας· ο θρίαμβος του απροσδόκητου, το αδύνατο, το αδιανόητο, το εικονικό - με λίγα λόγια, η εξαίρεση.

Στο νερό επιπλέουμε ανέμελοι, αφηνόμαστε... Ακόμα και ο ήχος αλλάζει τρόπο ύπαρξης σε υποβρύχιο περιβάλλον. Η όρασή μας θολώνει, αλλοιώνει σχήματα και χρώματα, απορροφά λεπτομέρειες. Βυθισμένοι μέσα στο νερό μιλάμε, κινούμαστε, αγγίζουμε σε αργή κίνηση, λες και είναι αυτό το τέλειο περιβάλλον για περισυλλογή, για ενδελεχή παρατήρηση της προσωπικής μας χορογραφίας, της δικής μας συνεισφοράς στο συλλογικό γίνεσθαι. Οι δρόμοι του νερού προστάζουν άλλους ρυθμούς.

Όπως ο Οδυσσέας, διασχίζουμε σκοτεινά νερά για να φτάσουμε στον τόπο μας. Οι πατρίδες είναι μακρινές και η νοσταλγία προϋποθέτει προσπάθεια, υπομονή, δύναμη και αποφασιστικότητα. Το σημαντικό είναι να μη χάνουμε τον προσανατολισμό μας, να φροντίζουμε την υπαρξιακή μας πυξίδα. Η περιπέτεια, η έλευση προς την πατρίδα έχει ως αφετηρία τη στιγμή που θα αρχίσουμε να ταξιδεύουμε με ελαφρότητα. Η περιπέτεια είναι και δυσμενής: μπορεί να γίνει δύσκολη, περίπλοκη, ακανθώδης. Βουτάμε βαθιά μέσα της για να βρούμε τη λύση, την έξοδο, που είναι η επιστροφή. Ο τόπος δεν είναι ένα κομμάτι γης, είναι ο ορίζοντας, η γραμμή που διαχωρίζει τη θάλασσα από τον ουρανό. Αυτό είναι το όριο, στο οποίο η ψυχή παλεύει να φτάσει. Ταξιδεύουμε μακριά, για να ανακαλύψουμε τα οικεία. Ακριβώς όπως η ιστορία, ακριβώς όπως ο τόπος: μια κουκίδα μεταξύ εκατομμυρίων δρόμων νερού, ένας οργανισμός σε αγωνία, που προσπαθεί απεγνωσμένα να καταλάβει πού ανήκει, από πού ήρθε και πού ακριβώς τον οδηγεί η ροή του νερού.

Τα νερά είναι παραγμένα μόνο στο μυαλό μας. Η αναζήτηση της εσωτερικής ειρήνης δεν σταματά ποτέ. Απλά, δεν μπορούμε να ξεχάσουμε. Οι δρόμοι του νερού άγουν και φέρουν...

Αυτό που με ενδιαφέρει και επιδιώκω είναι η αντιπαράθεση απουσίας και παρουσίας.

Η εργασία μου πάνω στη μνήμη βασίζεται στη λακανική αντίληψη του «κενού»: το κενό, ένα άδειο σκηνικό, μια αρνητική οντότητα, η απουσία ύπαρξης, το τίποτα· το κενό που εμπεριέχει απεριόριστες δυνατότητες, ένα τίποτα - πρόσκληση στην παρουσία.

Τύπος έργου: αποκατάσταση ροής σε νεκρά σημεία νερών.
«ALTER EGO» - Φυτώριο Εικαστικής Καλλιέργειας
Μάιος 2014

The proposed project, entitled Waterways, focuses on the ontology of liquid being. What would such ontology stand for? How could it manifest itself?

At one level, the ontology of liquid being would valorise becoming over being: the constant shifting of boundaries; the fluidity and endless reformulation and vacillation of self, society and history; the triumph of the unexpected, the impossible, the unimaginable, the virtual - in short, the exception. All the works that make up this project represent tales of the unexpected: water covers and re-arranges monuments, faces, memories, materials and flows carrying along everything in unknown paths. One elemental aspect of liquids and water in particular is that they are restless, forceful, relentless and uncompromising.

At another level, water reveals itself as calm, soothing, still, silent. To invert the idiom, after the storm - after any kind of turmoil (historical, existential, social and/or political) - follows calm: the moment of clear thinking. It is the moment that water cleans the blood off the wounds, traumas heal and pain gradually diminishes. We find ourselves resting in water, floating in tranquil, sailing beyond angst, past any trouble. Vision is also blurred, absorbing details in order to produce colour effects, not predetermined shapes and morphologies. Under water we speak, move and touch in reduced motion as if this were the time to reflect, to examine the details of our own choreography, our own contribution in the collective project that is life and existence. Water- ways dictate different tempos.

Like Odysseus, we cross dark waters in order to reach home. Homelands are far away and nostalgia requires effort, patience, strength and determination. The important thing is not to lose our direction. The adventure begins once we become careless, when our travelling is light. Adventure is the advent of our journey back home. Adventure is also adverse: it can be unhelpful, difficult, complicated.

Home is not a piece of land; it is the horizon, the line dividing the sea from the sky. This is the essential limit, where the heart constantly strives to be. We reach far in order to find what is near. Very much like history, very much like homeland: a dot amidst millions of waterways and water routes, an organism in agony, seeking desperately to find where it belongs, where it comes from and where the flow of life is actually taking it.

Waters are troubled, but, in our minds, the quest for peace is constant. We simply cannot forget. After all, waterways bring memories back and forth...

Above all however, my work draws upon the Lacanian notion of the “void”: the void, an empty set, a negative entity, the lack-in-being, the negative of being, a nothing, yet a nothing that is precisely NOT nothing but instead, a kind of call to being.

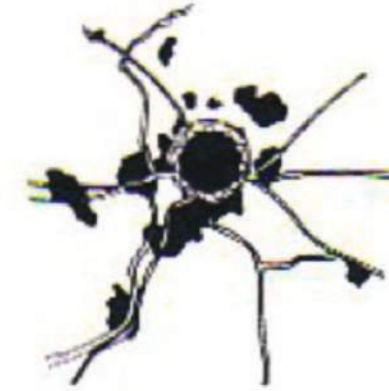
The work "waterways" wish to discuss the juxtaposition between the “static” and the “fluid” wants to stress the distinction that can be drawn between history as (usually) represented and history as lived and experienced.

Type of project: restore flow in dead water points.

1932

1945

1958

1968

1980

2 000

(Προβολή σύμφωνα με τις τάσεις του 1980)
Πηγή: Τμήμα Πολεοδομίας.

